

сржността на Амфилоха и се приготвиха да гледат чудното зрелище. Въ залата настъпи тишина, която се нарушаваше само от лекия шум на падащите цвята и от леките стъпки на прислужващите роби. И неволно се стори на всички, че нѣкой неизвестен е влѣзълъ въ празничната зала и се вслушва въ туй, щото се приказва и върши въ нея . . .

III.

Амфилохъ и другаритѣ му се облѣкоха въ дълги и ушити отъ простъ и грубъ платъ дрехи и взеха въ ржце запалени свѣщници. Амфилохъ се изкачи на приготвена отъ по-рано естрада, дигна нагоре ржце и почна съ палячовски кривенета да изговаря проточено нѣкакви думи, прилични, както се стори на присѣтствующите, на жречески заклинания. Останалитѣ комедианти образуваха нѣщо като хоръ и гжгниво му пригласяха, като сжщо се кривѣха палячовски. На гоститѣ и на самия кесарь всичко това не имъ се видѣ много весело. Тѣ очакваха нѣщо по-интересно.

Но ето „главниятъ жрецъ“ (така вече наричаха Амфилоха зрителитѣ) се обърна срещу хора и зрителитѣ и почна да държи проповѣдь.

Той сега вече говорѣше на разбранъ отъ всички присѣтствующи езикъ. Палячовскиятъ тонъ изчезна: той, повидимому, съвсемъ влѣзе въ ролята си. Той говорѣше, че всички люде сж братя помежду си и че трѣбва да обичатъ враговетѣ си, защото така е училъ Разпнатиятъ. По-нататкъ той увещавахе своитѣ възлюбени сестри и братя да понасятъ търпеливо гоненията отъ враговетѣ на Христа и да вѣрватъ, че възвестената отъ Христа истина ще възтържествува.

— Кесарьтъ е много снизходителенъ, шепнѣха си очуденитѣ зрители: това е просто нечувана смѣлость — да се повтарятъ предъ лицето на всички ония противозаконни речи, които се произнасятъ въ тайнитѣ събрания на тия врагове на държавата . . .

— Да, и ако Амфилохъ почне да прокллина Римъ, и да хули кесаря, както прави тая утайка на обществото, тъй нѣма да види добро . . . И по-разумно ще е да се махнемъ оттукъ незабелязано . . .

Кесарьтъ не проявяваше никакво нетърпение. Не изглеждаше и раздраженъ. Той внимателно слушаше хулнитѣ за неговата власт и слава думи и сякашъ цѣлъ бѣше погълнатъ отъ това зрелище . . .

А Амфилохъ все повече и повече се вдъхновяваше и влизаше въ ролята си.